

פרשת תרומה – מדרגות בהשראת שכינה

1. אורות הקודש, חלק ב, עמ' תלט:

שני קוים עוברים לפנינו בהדרגת הכלל והפרט, קו המבדיל, וקו המחבר. הקו המבדיל היא ההתכנסות האישית, שהיא באה מתוצאת השאיפה להשלמה רוחנית פנימית, מחשבתית והרגשית ... בהדרגת הכלל באה במקומה הבדלה כתתית, הבדלת שבט לוי ביסוד האומה, והבדלת הכהונה מתוכו. בזמנים המאוחרים, הבדלת חברים מעמי הארץ, ובכלל הרי הוא התוכן הרחב של הבדלת ישראל מן העמים, ובהרחבה יותר קדומה, הבדלת האדם מכל הבהמה והחיה, על ידי הגדרה של חלקים מיוחדים, תורות ומשאת נפש מיוחדות, שבהם עומד עלומו הפנימי האנושי, המתנשא למעלה למעלה.

אבל בתוך עמקה של הבדלה זו התחברות והכללה גנוזות הן, כלולות הן בכללותה ... האדם, בהתבדלותו מכל החי והתרוממו בספירתו העליונה הוא מתכשר דוקא על ידי להתעלה ולהאדר עד היותו צביון כללי, הנושא בתוכו את ההתעלות הרחבה של כל העולם כולו. האומה המיוחדת, סגולה מכל העמים. בשמרה את כל סגולותיה הפנימיות, בהתבדלה מכלם, הרי היא מוכנה להתכשר להעשות לאור גוים, ותשועת אפסי ארץ. השבט הלוי, בהתיחדותו בתנאים המובדלים הרי הוא מתאצל והולך ושומר את צביונו, מתקדש ומתנשא עד היותו לברכה לכללות האומה. והכהונה, בקדושה המיוחדת הרי היא מתעלה עד כדי שאיבה עליונה של אור הקודש, לאושר הכלל כולו, ועילוי מהותו היותר פנימית.

... וזאת היא נחלת ד' בכל דרך הקודש: הפרדה על מנת התחברות, להיפך מההכללה הגסה, המדברת גדולות ואומרת לאגד הכל בחבילה אחת, ומאבדת את כל הוד רוחני ואצילי. וסוף כל סוף על ידי החשכת החיים נעכר אור הדעת הצלול, והאהבה הגסה המיוחדת של כל בריה מתגברת ונעשית מזוהמה, עד שהכל מתפרד, והארץ כולה תנוע כשכור מכווד פשעה. סטרא אחרא שרי בחיבורא וסיים בפירודא, וסטרא דקדושה שרי בפירודא וסיים, בחיבורא, ושם גופיה איקרי שלום.

2. שמונה קבצים ה, קעז: כל תכונה המתגלה בחיים, מוכרת היא בעצמותה, מהותה, בהגמרה ...

ראשית הצמח הישראלי במילואו בתור אומה, יצא בעז, בחומר דין ואדירות גבורה, לא תחיה כל נשמה. ומה הוא השפע התדירי המחיה את רוח ישראל, מה הוא המכון האידיאלי? החסד והרחמים, טובת הכלל, טובת העולם, עליית החיים, הגדלת המציאות לכל פרטיה וענפיה, הרמת האדם למרומי השלום, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, העלאת החי למרומי השקט והשלום הקבועה, וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבו.

המינות יצאה בראשיתה בהכרות חסד והאהבה, בשאלת איך מעשרים את התבן ואיך מעשרים את המלח, איך משלמים טוב לרעים, ואיך מברכים את המקלל. וסופה, חרב ודם, אכזריות ורצח, מלחמות דמים שאינן פוסקות, ומשטמה עמוקה בין עם לעם, בין שבט לשבט ובין איש לאיש.

והיינו דאמור רבנן בשיח סוד קודש, סטרא אחרא שרי בחיבורא וסיים בפירודא, וסטרא דקדושה שרי בפירודא וסיים בחיבורא. המגמות המעשיות והרוחניות מתגלות הן לא בצעדים הראשונים, כי אם באופי הקבוע, שהוא הולך ומתגלה כל מה ששטף התולדה הולך ונמשך ...

3. שיחות רבי יהודה על התורה, עמ' 16: ... יש צורך לשמור בדיוקנות נוראה, באימה ויראה, את כל המדרגות.

כמו בכל המציאות, ישנן מדרגות אף בישראל, מדרגות בקודש. כל מציאות הקיום האמיתית של כל אחד מאתנו, מיוסדת על שמירת התפקידים, כאשר הלב הוא לב, המח הוא מח, והאוזן אוזן, ללא כל בלבול וטשטוש. הרגל אינה יכולה לשמש כלב, והלב אינו יכול לשמש כרגל בשום פנים ואופן שבעולם. כמו כן, יש צורך בשמירת הבנין השלם של היצירה האלוהית הזאת, כלל ישראל וכל מדרגותיו. יש סכנת חיים במצב של טשטוש תחומים, טשטוש מדרגות שבקדושה. ולכן יש צורך בשמירת כל תוקף סידור כלל ישראל על פי פרטי המספרים המדויקים והסטטיסטיקה של שבטי ישראל. וכן קיימת אחריות נוראה ואימה לגבי הכהנים והלוויים, החלקים הפנימיים של האומה, העוסקים בעבודת הקודש.

4. אורות, עמ' לב: יסוד הרשעה, שהיא מתפצלת לעבודה זרה ולמינות, הוא בא לבצר מקום לסיגי החיים, למותרות

המציאותיות שבהנהיגה ובאדם, במוסר ובחפץ, במפעל ובהנהיגה, לתן להם ג'ל ושלטון בתוך הטוב והקדש; לא לטהר את הקדש, כי אם לטמאו ולסאבו. אמנם מקומה של עבודה זרה הוא מבחין, עומדת היא במקום ההקמא והמותרות המגשמות ומאפלות, ומבקשת את בצורם ואת שליטתם והתגברותם על כל תכן קדש והתעברותם עמו בכל האפשרות. גדולה ממנה היא הרשעה הצפויה הארסית של המינות, שהיא מתפשטת לה פנה בעצם הקדש, "שממית בידים תתפש ויהא בהיכלי מלך" (משלי ל, כח). מתאמצת היא להשאיר את כל זקמת העולם, את כל הגסות הגופנית, ואת כל הנטיית הרשעיות האחרות בגוף הגס, בפנימיות יסודי החמריים, ולעלות עמו אל האשר של הקדש, שהוא מיד מתחלל ומסתאב בנגוע בו היד המסאבה ... החלפה האלילות במינות. לא התכן הפנימי הוטב, כי אם העמדה. התאר החיצוני גהץ כמעט, אבל המטרה אחת היא: לא לקדש את הרצון, את החיים, את העולם הגס ואת הפנימיות המהותית על-ידי כל אותו הסדר המוכן לכך בעצת ד' הגדולה, שיסודה הקבע בישראל, בגוי קדוש, ומהסתעפותיה יוכלו עמים רבים לינק, כל אמה לפי תכנה, לפי מוסרה ותכנתה הטבעית, ההיסטורית והגזעית, לפי השפלתה ומצבה הגאוגראפי והפוליטי, וכל התכנים החברתיים והאישיים שלה מצטרפים לזה – לא זאת היא מגמתה ... הקריאה אל כל העמים, השקועים בכל רפש הטמאה, בכל מעמקי הרשע והבערות, בתהומות החשך היותר מחרידות: "הנכם כלכם קדושים, כלכם בנים לד', אין הפרש בין עם לעם, אין עם קדוש ונבחר בעולם, כל האדם הוא קדוש בשונה" – זאת היא התקרבות האנושית, שהיא הקינות התדשה שממנה סובל האדם ... הבצור המרומי וההרשעה לשחקים, שהמינות מתמרדת בהם, מתרחים לפל ולהעקר מיוסדם. העולם צריך שיפיר, כי לא בהנה אהד, באמרת אמונה מתארה לבדה, די לאדם לעוף לגן-עדן, וכל אוצר הרעה, הרצח והתעוב, הספון בכל חדרי רוחו, בדמו ובבשרו, יכול להשאיר בעינו, וממילא הלא איננו צריך צרון ולמוד, רפוז ועליה ... וקץ וישם לכל אותו החשך. נפיר האדם וידע, כי על עמלו צריך שיפיר לטהר הנפש ...